

CALINIC DE LA CERNICA

11 aprilie

Acum câteva luni, începeam sărbătoarea cinstitii Sfântului Irineu de Lyon (Lugdunum) cu următoarele cuvinte: “Sfințenia creștină este un lucru mare și greu dar ea nu este peste putința creștinului și dovada aceasta este dintru început făcută; cei dintâi creștini se numeau *Sfinți* (Faptele apostolilor 9,15) și trăiau ca sfinții¹. Și, dacă vorbeam atunci de un martir al dreptei credințe din perioada de început a creștinismului, acum avem bucuria de a retrăi și de încerca să ne însușim viața Sfântului Calinic de la Cernica (7 octombrie, 1787-1868, 11 aprilie), mărturisitor al lui Hristos într-un timp în care puțini se mai puteau gândi că mai există și sfinți. Prin persoana sa, încercările și urmele timpului nu pot decât să ne ridice, să ne pregătească spre mântuire și să ne dea un exemplu elocvent, mai ales acum, în pragul Învierii Domnului.

S-a născut la București, la 7 octombrie 1787, în familia bunilor credincioși Antonie și Floarea (călugăriță, spre bătrânețe, la mănăstirea Pasarea, sub numele Filoteia). La vârsta potrivită, a fost dat la învățătură la una din școlile care existau pe atunci în București, în preajma unei biserici, poate la Colțea sau la Sfântul Gheorghe. Atmosfera de rugăciune și de aleasă viață creștină din familie au influențat mult viața lăuntrică a tânărului Constantin, cum se numea din botez. De aceea, în martie 1807, și-a îndreptat pașii spre mănăstirea Cernica, din apropierea Bucureștilor, unde va fi venit adeseori să participe la slujbe.

În 12 noiembrie 1808, la cererea duhovnicului său Pimen, tânărul Constantin devine monahul Calinic. După o lună, episcopul bulgar Sofronie de Vrata, refugiat în București din cauza turcilor, l-a hirotonit ierodiacon, în biserica Sfântul Nicolae de la Cernica. Din acest moment, tânărul monah are o activitate intensă nelipsită de nevoițele călugărești, cu post, rugăciune, munca, citiri din Sfânta Scriptură sau din lucrările Sfinților Părinți și scriitorilor bisericești. Între timp devine preot și pleacă în 1817 la Muntele Athos, unde a stat aproape un an, reușind să cunoască îndeaproape viața călugărească de acolo și să culeagă multă învățătură, care îi va fi de folos în ostenele sale de mai târziu.

La 14 decembrie 1818, în urma morții starețului Dorotei, obștea de la Cernica a ales în locul său pe ieromonahul Calinic. Deși avea numai 31 de ani, nu s-a ținut seama de vârsta, ci au contat învățătura lui și mai cu seamă smerenia, răbdarea, dragostea față

¹ Prof. Teodor M. Popescu – *Meditații teologice* – Ed. Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, 1997, p.124.

de toți, viața lui de rugăciune, post și muncă neîncetată. Doi ani mai târziu a fost încredințat slujirii de arhimandrit. De acum înainte, aproape toate ostenele sale au fost închinare ridicării vieții duhovnicești din mănăstirea pe care o cărmuia. A întemeiat ateliere unde lucrau călugării, a înființat o bibliotecă și a inițiat un curent cărturăresc important, a alcătuit o Regulă scrisă pentru monahi, a întemeiat o școală pentru copiii satului etc. Mănăstirea Cernica devenise - prin voia divină - un mic colț de rai, o grădină a Maicii Domnului, unde - în 1850 - viețuiau 350 de monahi, fiind o adevărată școală a monahismului românesc. Nu rămâne însă indiferent față de celelalte probleme ale bisericii și participă la construcția a nenumărate locașuri de cult. Cea mai de seamă realizare ca stareț este *zidirea bisericii Sfântul Gheorghe de la Cernica*, între 1832-1836, după planurile sale. În 1846, începe *zidirea bisericii Sfânta Treime de la Pasarea*, după care urmează biserica Adormirii Maicii Domnului din Câmpina, Prahova, biserica din Buiești, Ialomița, etc. Biograful său, Atanasie, nota: "*Oriunde ajungea, răsăreau în jurul lui biserici și așezăminte pentru viața religioasă*"². S-a implicat mult și în zidirea suflătească a credincioșilor prin munca depusă în redactarea a nenumărate cărți: *Aghiazmatarul* (1861), *Slujba Sfintei Învieri* (1861), *cele 12 Minee* (1862), *Sfânta Evanghelie* (1865), *Octoihul* (1865), etc. A fost ales episcop al Râmnicului în 1850 și a făcut parte din Adunarea electivă a Munteniei, semnând la 24 Ianuarie 1859, actul de numire a lui Cuza, în rândul al doilea, după Mitropolitul Nifon. Din șirul de minuni ale acestui monah desăvârșit, amintim: izbăvirea obștii mănăstirii și a unei mari mulțimi de bucureșteni refugiați de frica turcilor în 1821, tămăduirea unei femei stăpânite de duh necurat și a fiului meșterului Costache, epileptic, transformarea în țărâna a trupului neputrezit al unui mort, oprirea unei mari secete etc.

Om al credinței, Ierarhul Calinic a fost un sfânt în adevăratul sens al cuvântului. Om al rugăciunii, cu «*darul lacrimilor*», simplu la port, acest desăvârșit, milostiv dincolo de imaginație, bun și blând, și-a dat obștescul sfârșit la 11 Aprilie 1868, când sufletul său curat ca lacrima s-a întors la Creator. A fost îngropat în tinda bisericii Sfântul Gheorghe, ctitoria sa iar Biserica ortodoxă română l-a trecut în rândul sfinților prin hotărârea sinodală din 1950.

Luând exemplul Sfântului Ioan (Ioan 21,25) putem și noi spune: "Sunt alte multe alte lucruri pe care le-a făcut...." Sfântul Calinic dar care nu pot fi cuprinse în rândurile acestea. Toate ar trebui să se manifeste și-n viața noastră, mai ales dacă ne "mândrim" cu numele de creștin pe care acest om deosebit nu numai că l-a purtat dar l-a și pus în practică cu sfințenie. ***Cine are urechi de auzit, să audă.***

Prof. Nădejde George-Daniel

Revista ***Credința Ortodoxă***, a Ep. Romanului – Nr. 4, Aprilie. 2003, p.4.

² ***SFÂNTUL CALINIC DE LA CERNICA, S I N A X A R (din Viețile Sfinților) - Buletinul "Calea de lumină", AN III, nr. 24, APRILIE 1996, www.allwebconcept.com.***